

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 sierpnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Belchatowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR B. N.

Protokolant: J. J.

przy udziale Prokuratora: D. G.

po rozpoznaniu na rozprawach w dniach 11 lipca i 12 sierpnia 2016r.

sprawy:

1. **S. P.** urodzonego (...) w P. syna M. i E. z domu B.,

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 30 marca 2013r. w B. przy ul. (...) w czasie i miejscu trwania imprezy masowej, to jest rozgrywek sportowych T-M. Ekstraklasy pomiędzy drużynami (...), a (...) stojąc na schodach trybuny wschodniej pluł z góry na stojących na dole członków służby porządkowej i informacyjnej tj. A. B., T. R. (1) oraz K. K. (1) przez co naruszył ich nietykalność cielesną,

tj. o czyn z art. 60 pkt 3 ustawy z dnia 20 marca 2009 roku o bezpieczeństwie imprez masowych

2. **T. Ś.** urodzonego (...) w Ł. syna M. i D. z domu S.,

oskarżonego o to, że:

II. w dniu 30 marca 2013r. przy ul. (...) w B. woj. (...) w czasie i miejscu trwania imprezy masowej, to jest rozgrywek sportowych T-M. Ekstraklasy pomiędzy drużynami (...), a (...) przeskoczył przez siatkę odgradzającą trybunę południową od murawy i wdarł się na teren rozgrywanych zawodów sportowych,

tj. o czyn z art. 60 pkt 1 ustawy z dnia 20 marca 2009 roku o bezpieczeństwie imprez masowych

1. uznaje oskarżonego **S. P.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie **I** wypełniającego dyspozycję art. 60 ust. 3 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (t. j. Dz. U. z 2015 r. poz. 2139) i za to na podstawie art. 60 ust. 3 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (t. j. Dz. U. z 2015 r. poz. 2139) wymierza mu grzywnę w wysokości 180 (stu osiemdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych;

2. na podstawie art. 41 b § 1 kk w zw. z art. 66 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (t. j. Dz. U. z 2015 r. poz. 2139) orzeka **S. P.** zakaz wstępu na imprezę masową na okres 2 (dwóch) lat;

3. uniewinnia **T. Ś.** od popełnienia czynu opisanego w punkcie **II**;

4. wymierza oskarżonemu S. P. 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych opłaty i zasądza od niego na rzecz Skarbu Państwa 2.859,12 zł (dwóch tysięcy osmiuset pięćdziesięciu dziewięciu złotych i dwunastu groszy) tytułem zwrotu wydatków;

5. w pozostałym zakresie kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 30 marca 2013 r. w B. przy ulicy (...) w ramach rozrywek sportowych T-M. Ekstraklasy rozgrywany był mecz pomiędzy drużynami (...) a (...).

Mecz przebiegał bez żadnych szczególnych wydarzeń, jednakże bezpośrednio po jego zakończeniu, w czasie gdy piłkarze gospodarzy żegnali się ze swoimi kibicami, jeden z nich z tzw. „młyna” wbiegł na murawę i zbliżył się do zawodników drużyny (...).

Wówczas zareagowali pracownicy służby porządkowej i informacyjnej. K. K. (1), a za nim R. M. (1) i M. K. wbiegli na murawę i sprowadzili wymienionego kibica pod trybunę wschodnią (A) w rejon budynku klubowego.

Powyższa sytuacja wywołała reakcję pozostałych kibiców drużyny gospodarzy, z których kilkudziesięciu przemieściło się (po murawie lub dolną częścią sektora) z zajmowanej trybuny południowej (B) na trybunę wschodnią (A) w pobliże miejsca, gdzie znajdował się sprowadzony przez służbę porządkową kibic. Następnie zaś, zaczęli się zachowywać agresywnie i napierać na siatkę oraz domagać się uwolnienia sprowadzonego z murawy kibica, który wykorzystując okazję zbiegł na trybunę wschodnią (A).

W czasie powyższego zajścia niektórzy kibice znajdujący się wyżej przy barierce zaczęli pluć na stojących na dole pracowników służby porządkowej i informacyjnej A. B., T. R. (1) i K. K. (1). W związku z tym został użyty gaz pieprzowy. Poza tym, jeden z kibiców złapał leżącą na schodach siatkę i rzucił nią w kierunku pracowników ochrony i służby porządkowej, która trafiła K. K. (1).

W dalszej kolejności, kibice zauważyli, że w ich kierunku zmierza Policja i w związku z tym zaczęli kierować się w górę sektora w kierunku wyjścia.

/zeznania K. K. k. 118 i 195 oraz k. 265-266 akt II K 1539/13, zeznania A. B. k. 73-74 oraz k. 280 akt II K 1539/13, zeznania T. R. k. 118 – 119 oraz k. 270-271 akt II K 1539/13, zeznania M. B. k. 196 -197 oraz k. 291 akt II K 1539/13, zeznania C. R. k. 138 oraz k. 272-273 akt II K 1539/13, zeznania M. Z. – R. k. 275 akt II K 1539/13, zeznania R. M. k. 268 – 269 akt II K 1539/13, zeznania R. M. k. 276-277 akt II K 1539/13, zeznania P. Z. k. 278 – 279 akt II K 1539/13, zeznania D. G. k. 281 akt II K 1539/13, zeznania D. C. k. 292 akt II K 1539/13 oraz nagrania na płycie CD kop. k. 235 akt II K 1539/13 /

Szczegółowa analiza materiału dowodowego w postaci zabezpieczonych nagrań z monitoringu zapisanego jako pliki „kibice gks-1.ave” oraz „kibole.avi” pokazała, że widoczny na nagraniach S. P. (oznaczony nr 5) pomiędzy czasem nagrania 17:49:56.254 i 17:49:56.504 oraz pomiędzy czasem nagrania 17:50:31.837 i 17:50:32.087 wykazywał mimikę świadczącą o pracy mięśni twarzy typowej dla plucia. Pozycja w jakiej w tym momencie znajdował się wymieniony oskarżony względem miejsca, gdzie znajdowali się pracownicy ochrony może wskazywać, że plucie było skierowane w ich kierunku.

/opinia Centrum (...) k. 77-99 (k. 170-182 akt II K 259/14), nagrania na płycie CD kop. k. 235 akt II K 1539/13 /

T. Ś. jest widoczny na materiale video zapisanym w pliku „kibice gks-1.ave” najpierw od czasu 17:49:31.753 do czasu 17:49:33.003 – biegnący od prawej strony kadru pomiędzy zielonym płotem a czerwoną barierką przed trybunami. Następnie widoczny jest od czasu 17:49:40.337 do czasu 17:49:42.170 idący od prawej strony kadru ku stronie lewej, pomiędzy czerwoną barierką, a pierwszym rzędem krzesełek na trybunie, aż znika z pola widzenia zasłonięty przez jednego z kibiców, po czym widoczny jest od czasu 17:49:43.003 do czasu 17:51:09.254. Początkowo w środkowej części kadru, przesuwa się w kierunku barierki po lewej stronie przyłączając się do gęsto skupionej grupy kibiców, przepycha się wraz z nimi, aż do momentu użycia sprayu przez pracowników ochrony, kiedy to gwałtownie odwraca się, przemieszcza ku górze, ponownie odwraca w kierunku obiektywu kamery rejestrującej i zatrzymuje pomiędzy

drugim a trzecim rzędem krzesełek poprawiając materiał zasłaniający dolną część twarzy, która przez chwilę jest niemal cała widoczna. W dalszej zaś kolejności schodzi na dół, do miejsca tuż przy schodkach wiodących na trybunę, chwyta fragment zielonego ogrodzenia i rzuca nim w kierunku pracowników ochrony (czas 17:50:22.754), a następnie porusza się przez chwilę w tym samym miejscu, po czym przemieszcza się w kierunku prawej strony kadru i znika z pola widzenia.

/opinia Centrum (...) k. 77-99 (k. 170-182 akt II K 259/14), nagrania na płycie CD kop. k. 235 akt II K 1539/13 /

S. P. jest bezdzietnym kawalerem; nie posiada zawodu, pozostaje na utrzymaniu rodziców; nie ma majątku; nie był karany.

/oświadczenie k. 71, informacja o osobie z K. k. 111/

Oskarżony S. P. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że był na meczu pomiędzy drużynami (...) a (...), po którym przemieścił się na trybunę wschodnią w rejon miejsca, gdzie pracownicy ochrony sprowadzili jednego z kibiców. Zaprzeczał jednak, aby pluł na ochroniarzy podając, iż jedynie krzyczał, aby nie używali oni gazu. (k. 347 – 348 akt II K 1539/13).

Oskarżony T. Ś. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśniał, że nie wbiegał na murawę, a jedynie zmienił sektor, za co został ukarany. (k. 72-73)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Z przedstawionego sądowi materiału dowodowego w sposób bezsporny wynikał ogólny zarys wydarzeń, które rozegrały się w dniu 30 marca 2013 r. na stadionie po zakończeniu meczu pomiędzy drużynami (...) a (...). W świetle bowiem zeznań przesłuchanych osób i nagrań monitoringu nie ulegało wątpliwości, że w związku z interwencją służb porządkowych wobec jednego z kibiców gospodarzy, który wbiegł na murawę, w jego obronie wstawili się pozostali sympatycy klubu (...). Przemieścili się oni (po murawie lub poza nią) z zajmowanej trybuny południowej w rejon miejsca, gdzie został sprowadzony wspomniany kibic. Tam doszło do przepychanek, podczas których między innymi opluto pracowników służb porządkowych, a także rzucono w nich panelem siatki ogrodzeniowej. Rozstrzygnięcia natomiast wymagało, czy w grupie osób, które opluwały członków służby porządkowej i informacyjnej był S. P. oraz, czy T. Ś. był jednym z tych kibiców drużyny gospodarzy, który w czasie przemieszczania się w rejon miejsca, gdzie sprowadzono kibica, który wbiegł na boisko jako pierwszy, przeskoczył przez siatkę odgradzającą trybunę południową od murawy i wdarł się na teren rozgrywanych zawodów sportowych?

W powyższych kwestiach dowody o charakterze osobowym nie były wystarczające, gdyż żaden z członków służby porządkowej i informacyjnej nie był w stanie zidentyfikować osób plujących oraz poza osobami, które się do tego przyznawały nikt ze świadków nie był w stanie precyzyjnie wskazać konkretnie osób, które wtargnęły na boisko. W związku z tym, najistotniejszym dowodem okazały się być nagrania z monitoringu. Zostały one odtworzone na rozprawie oraz poddane badaniom przez osoby posiadające wiedzę specjalną i okazało się, że zarejestrowane obrazy video z jednej strony potwierdzają sprawstwo S. P., a z drugiej zaprzeczają temu, aby T. Ś. przeskakiwał przez siatkę odgradzającą murawę i wdzierał się na teren rozgrywanych zawodów.

Na zabezpieczonych do sprawy nagraniach widać po pierwsze jak S. P. (we wskazanych w ustaleniach faktycznych chwilach nagrania) wykazywał mimikę świadcząca o pracy mięśni twarzy typowej dla plucia. Po drugie zaś, pozycja w jakiej w tym momencie znajdował się wymieniony oskarżony względem miejsca, gdzie przebywali pracownicy ochrony wskazuje, że plucie było skierowane w ich kierunku. W związku z tym, zdaniem Sądu wyjaśnienia S. P. w zakresie, w którym zaprzeczał on pluciu są niewiarygodne i stanowią jedynie przyjętą przez niego linię obrony.

Zupełnie natomiast odwrotny należało wyciągnąć wniosek w odniesieniu do wyjaśnień T. Ś., gdyż zabezpieczone nagrania z kamer monitorujących potwierdziły depozycje wymienionego oskarżonego odnośnie tego, że nie przeskakiwał on przez siatkę odgradzającą boisko i nie wdzierał się na nie. Na trybunę wschodnią (A) wszedł bowiem

po między czerwoną barierką, a pierwszym rzędem krzesełek na niej, a więc nie od strony murawy. Nie mówiąc już o tym, że żadna z kamer nie zarejestrowała, aby T. Ś. przeskakiwał przez siatkę odgradzającą trybunę południową (B) od boiska. Dlatego też depozycje omawianego oskarżonego, który zaprzeczał, aby wtargnął na teren rozgrywanych zawodów sportowych, jako znajdujące oparcie w obiektywnym materiale dowodowym w postaci nagrań monitoringu, zasługiwały na wiarę.

Sąd przypisał walor wiarygodności zeznaniom K. K. (1), A. B., T. R. (1), M. B. (2), C. R., M. R., R. M. (1), R. M. (4), P. Z., D. G. (2) i D. C. (2), gdyż tak jak już zostało to zasygnalizowane na wstępie rozważań w zakresie ogólnego zarysu przebiegu wydarzeń, które miały miejsce po meczu, relacje wymienionych były zgodne, spójne, nie zawierały sprzeczności, a poza tym nie były kwestionowane przez oskarżonych.

Zeznania pozostałych świadków, a w tym osób oskarżonych wcześniej w niniejszej sprawie, okazały się nieistotne dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wiedzieli oni nic na temat zachowań T. Ś. i S. P.. Dlatego też, Sąd pominął zeznania tych osób.

Sąd przyznał moc dowodową opinii Centrum (...), gdyż jest ona zupełna, wnikliwa, zrozumiała, logiczna oraz wyczerpująca.

Mając na uwadze dokonaną ocenę materiału dowodowego i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne Sąd uznał, że S. P. w dniu 30 marca 2013 r. w B. przy ul. (...) w czasie i miejscu trwania imprezy masowej, to jest rozgrywek sportowych T-M. Ekstraklasy pomiędzy drużynami (...), a (...) stojąc na schodach trybuny wschodniej pluł z góry na stojących na dole członków służby porządkowej i informacyjnej tj. A. B., T. R. (1) oraz K. K. (1) przez co naruszył ich nietykalność cielesną.

Powyższe zachowanie wyczerpuje znamiona art. 60 ust. 3 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (t. j. Dz. U. z 2015 r. poz. 2139), gdyż zachowanie polegające na opluwaniu członków służby porządkowej i informacyjnej stanowi naruszenie nietykalności cielesnej tychże osób, gdyż tego rodzaju czynności ich ciało doznało „dotyku” ze strony oskarżonego. Poza tym, powyższe miało miejsce w czasie imprezy masowej. Niezależnie bowiem od tego, że oskarżony dopuścił się swojego czynu już po zakończonym meczu, to stosownie do treści art. 3 pkt 6 wymienionej ustawy przez czas trwania imprezy masowej należy rozumieć okres od chwili udostępnienia obiektu lub terenu uczestnikom imprezy masowej do chwili opuszczenia przez nich tego obiektu lub terenu.

Przy wymiarze kary Sąd na korzyść S. P. wziął pod uwagę jego uprzednią niekaralność.

W przekonaniu Sądu wymierzona oskarżonemu na podstawie art. 60 ust. 3 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (t. j. Dz. U. z 2015 r. poz. 2139) grzywna w wysokości 180 stawek dziennych po 20 zł odpowiada stopniowi winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości jego czynu, a także pozwala osiągnąć zapobiegawcze i wychowawcze cele kary wobec S. P.. Podkreślić bowiem trzeba, że plucie na innego człowieka jest zachowaniem umyślnym i nieprzypadkowym, które wyraża w sobie wysokie poczucie pogardy do opluwanej osoby. Ponadto oskarżony działał w miejscu publicznym okazując tym samym manifestacyjnie dezaprobatę dla obowiązującego porządku prawnego. Dlatego też, stopień niedochowania wierności prawu przez S. P. należy ocenić na wyraźny i w związku z tym wysokość wymierzonej kary w zauważalny sposób powinna przekraczać minimalne ustawowe zagrożenie. Oskarżony jest osobą w sile wieku, która może podjąć pracę, a więc jego możliwości zarobkowe uzasadniały ustalenie wysokości stawki dziennej grzywny na kwotę 20 zł.

Stosownie do treści art. 66 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (t. j. Dz. U. z 2015 r. poz. 2139) Sąd zobligowany był do orzeczenia zakazu wstępu na imprezę. Dlatego też, w oparciu o wymieniony przepis w zw. z art. 41b § 1 kk S. P. orzeczony został wymieniony zakaz w minimalnej ustawowej wysokości tj. na okres 2 lat.

Stosownie do treści art. 17 § 1 pkt 1 kpk postępowania nie wszczyna się, a wszczęte umarza, jeżeli czynu nie popełniono. Przez brak czynu rozumieć należy zupełny brak zdarzenia jak i brak elementów czynu w zdarzeniu (zachowania człowieka), a także wykazanie niepopelnienia czynu przez oskarżonego. W myśl natomiast art. 414 § 1 kpk, jeżeli

okoliczności wymienione w art. 17 § 1 pkt 1 kpk zostaną stwierdzone po rozpoczęciu przewodu sądowego Sąd wydaje wyrok uniewinniający.

W tym stanie rzeczy, mając na względzie przeprowadzoną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne stwierdzić należy, że oskarżony T. Ś. nie dopuścił się zarzucanego mu czynu. W ustalonym bowiem stanie faktycznym, w dniu 30 marca 2013 r. przy ul. (...) w B. woj. (...) w czasie i miejscu trwania imprezy masowej, to jest rozgrywek sportowych T-M. Ekstraklasy pomiędzy drużynami (...), a (...) nie przeskoczył przez siatkę odgradzającą trybunę południową od murawy i nie wdarł się na teren rozgrywanych zawodów sportowych. W związku z tym, Sąd na podstawie art. 414 § 1 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 kpk uniewinnił oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

W oparciu o art. 627 kpk i art. 616 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) Sąd zasądził od oskarżonego S. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 360 zł tytułem opłaty oraz kwotę 2.859,12 zł tytułem zwrotu poniesionych w sprawie wydatków, na którą to sumę złożyła się kwota 264,56 zł (1/2 należności wypłaconym świadkom – k. 61-64, 100-103, 122-126, 127-133, 208-209), 50 zł tytułem opłaty za informację o osobie z K. (na etapie śledztwa), 10 zł (tytułem 1/2 zryczałtowanej opłaty za doręczenia w postępowaniu sądowym) oraz 2.534,56 zł (tytułem 1/4 należności z opinii Centrum (...)) – k. 186 akt II K 259/14).

Wydatkami w pozostałym zakresie z uwagi na uniewinnienie oskarżonego T. Ś. w sprawie ściganej z oskarżenia publicznego, Sąd w oparciu o art. 616 § 1 kpk w zw. z art. 632 pkt 2 kpk obciążył Skarb Państwa.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w wyroku z dnia 19 sierpnia 2016 r.